

ПЪТУВАНЕ КЪМ МЕЖДУЗВЕЗДНИ ВОЙНИ: СИЛАТА СЕ ПРОБУЖДА

STAR WARS™

ИЗГУБЕНИ ЗВЕЗДИ

КЛАУДИЯ ГРЕЙ

Disney

LUCASFILM

PRESS

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Lost Stars*

Copyright © & ТМ 2015 Lucasfilms Ltd.

www.starwars.com

Превод Ирина Денева – Слав

Редактор Стоян Меретев

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1574-0

*Тази книга е
в памет на Карън Джоунс,
приятелка и заклета почитателка.*

Щастливи сме, че те познавахме.

Преди много години, в една далечна
галактика...

Осем години след падането на Старата
република Галактическата империя
управлява цялата позната галактика.
Съпротивата срещу Империята е почти
изцяло задушена. Само неколцина смели
водители като Бейл Органа от Алдераан
все още се осмеляват да се опълчат на
император Палпатин.

След години на съпротива множеството
светове от покрайнините на Външния
пръстен са се предали. Със завладяването
на всяка следваща планета мощта на
Империята расте все повече.

Последната планета, попаднала под
контрола на Императора, е изолираната
планинска планета Джелукан, чиито
жители живеят с надеждата за едно по-
благополучно бъдеще, докато имперският
флот се събира в небето над тях...

ПРОЛОГ

ЕДИН КОРАБ СЕ стрелна през тъмносивото небе толкова бързо, че от земята се видя само проблясък светлина и се дочу далечен тътен, който почти веднага се разми във вятъра.

– Това беше совалка клас Ламбда! – Тейн Кайрел посочи нагоре и заподскача от вълнение. – Чу ли го? Чу ли го, Далвен?

По-големият му брат го плесна по бузата и се подсмихна.

– Откъде ще знаеш как изглеждат корабите? Прекалено си малък.

– Не съм. Наистина беше совалка клас Ламбда. Познава се по звука на двигателите...

– Тихо, деца – каза майката на Тейн, без да се обръща. Съсредоточено придържаше ръба на яркочълтата си роба над земята, за да не се влачи в прахта. – Казах ти, че трябваше да вземем всъдеход. А сега ще се влачим до Валентия пеша като някакви бедняци от долината.

– В хангарите ще е лудница – отбеляза бащата на Тейн, Орис Кайрел, с презрително изсумтяване. – Хиляди хора ще се опитат да кацнат там, със или без резервация. Наистина ли искаш да си изгубиш целия ден в спорове кое място за кого е? Така е по-добре. Момчетата са издръжливи.

Далвен наистина беше издръжлив – беше на дванадесет, с издължени крайници и гордо се извисяваше над по-малкия си брат. За Тейн разходката към низините по неравния скалист терен беше по-трудна. Засега беше по-нисък от всичките си връстници. Големите крака и ръце, които засега бяха единственият намек за бъдещия му ръст, го правеха непохватен. Червеникаворусата му коса беше залепнала за изпотеното му чело, а на него му се щеше родителите му да го бяха оставили да обуе любимите си ботуши, вместо този лъскав, нов чифт, който жулеше пръстите му с всяка стъпка. Само че той бе готов и на по-големи изпитания, за да види най-сетне ТАЙ изстребителите и совалките с двоен йонен двигател – истински междузвездни кораби, а не тромавите V-171.

– Наистина беше совалка клас Ламбда – промърмори той с надеждата, че Далвен няма да го чуе.

Само че той го чу. Цялото му тяло се напрегна и Тейн се подготви. Далвен никога не го удряше твърде силно, когато родителите им бяха наоколо,

но тези по-леки блъскания и щипания нерядко бяха предвестници на по-сериозен тормоз.

Този път обаче, Далвен не направи нищо. Може би го беше разсеяло предвкусването на зрелището, което щяха да наблюдават – демонстрация на летателна мощ и бойни техники от кораби на имперския флот.

А може би Далвен се беше засрамил, защото беше осъзнал, че Тейн е разпознал кораба, а той не е успял.

Казва, че ще постъпи в имперската академия, помисли си Тейн, но това е само защото си мисли, че така ще стане важен. Далвен не познава всички модели кораби като мен. Не изучава наръчниците и не се упражнява с глайдер. Далвен никога няма да стане истински пилот.

Аз обаче ще стана.

– Трябваше да оставим Тейн вкъщи с дроида иконом. – Гласът на Далвен звучеше сърдито. – Прекалено е малък за всичко това. След един час ще замрънка, че иска вкъщи.

– Няма – настоя Тейн. – Достатъчно съм голям. Нали, мамо?

Ганер Кайрел кимна разсеяно.

– Разбира се, че си достатъчно голям. Роден си в годината, в която се роди и Империята, Тейн. Никога не го забравяй.

Как би могъл да забрави, след като днес му го беше напомнила вече пет пъти? Искаше да го каже, но това щеше да му спечели нова плесница от Далвен или, още по-лошо, серия обиди от баща му, чито думи режеха по-дълбоко от всеки нож.

Вече усещаше как се взират в него, как чакат да покаже и най-малкия знак на непокорство или слабост. Тейн извърна глава, сякаш гледаше към мястото, до което трябваше да стигнат, град Валентия, за да не могат нито баща му, нито Далвен да видят лицето му. Беше по-добре да не знаят какво си мисли.

За майка си не се притесняваше. Тя почти не го забелязваше.

Вятърът развя наметалото му, избродирано със синьо и златно, и Тейн потръпна. На други светове сигурно беше по-топло. По-светло, по-ярко и по-забавно във всяко едно отношение. Вярваше в това, макар никога да не бе ходил на друга планета. Беше невъзможно да приеме, че в цялата огромна галактика нямаше място, по-добро от това тук.

Джелукан беше населена късно в галактическата история, вероятно защото никой не беше толкова отчаян, че да пожелае да се засели на това парче негостоприемна скала съвсем на края на Външния пръстен. Преди почти петстотин години една група заселници била заточена тук от друг свят, също толкова негостоприемен. Оказали се на погрешната

страна в някаква гражданска война. Тейн не беше запознат с подробностите. Родителите му бяха казали само, че тези първи заселници заседнали в долините, където заживели в крайна бедност, едва свързвайки двата края.

Същинската цивилизация беше дошла по-късно, преди около сто и петдесет години, с втората вълна заселници, този път пристигнали доброволно, с надеждата да построят светло бъдеще. Те започнали да копаят мини, да се занимават с галактическа търговия и да водят цивилизован живот, за разлика от хората в долините, които се държаха по-скоро като номади от предтехнологичната епоха, отколкото като цивилизовани хора. Разбира се, те също бяха джелуканци, но бяха недружелюбни, дръпнати и горди.

А може би просто бяха все още сърдити, че ги бяха захвърлили в този мразовит, скалист свят. Ако беше така, Тейн не ги обвиняваше.

– Жалко, че самият Император няма да присъства – каза майка му. – Представяте ли си какво би било да го видим с очите си?

Сякаш Императорът някога би дошъл тук. Тейн прояви достатъчно ум да не казва това на глас.

Предполагаше се, че всички обичат Император Палпатин. Всички казваха, че е най-смелата, най-интелигентната личност в Галактиката, че именно той

е възстановил реда след Войните на клонингите. Тейн се зачуди дали всичко това е истина. Палпатин със сигурност беше засилил могъществото на Империята и сам се беше превърнал в най-могъщия човек в нея.

Тейн не го беше грижа дали Императорът е симпатичен, или не. Идването на Империята беше хубаво нещо, защото с нея дойдоха и корабите. Единственото, което той искаше, бе да види тези кораби. А после, по-късно, да се научи да ги пилотира.

И накрая да отлети далеч оттук и никога да не се връща.

– Сиена! Гледай си в краката, за да не паднеш.

Сиена Рий не можеше да откъсне очи от сивото небе. Можеше да се закълне, че бе чула една совалка клас Ламбда и повече от всичко искаше и да я види.

– Но, мамо, сигурна съм, че чух кораб.

– Само за кораби и летене мислиш.

Майка ѝ Верин се засмя тихо, вдигна дъщеря си на ръце и я сложи на широкия космат гръб на луннояка, който водеха нагоре към Валентия.

– Ето. Пази си силите за големия парад.

Сиена зарови пръсти в гъстата козина на луннояка. Миришеше приятно на мускус и сено. На вкъщи.

Тя пак вдигна очи и видя тънка линия сред

облаците, почти изчезнала, но все пак знак, че соваката наистина е минала над нея. Потръпна от вълнение, после се сети за нещо и сложи ръка на плетената кожена гривна на китката си. Притисна гривната между пръстите си и прошепна:

– Сега гледай през моите очи.

Сега сестра ѝ Уайнет щеше да вижда същото, което виждаше и Сиена. Сиена живееше живота си и за двете и никога не го забравяше.

Баща ѝ трябва да я бе чул, защото по устните му се изписа тъжна усмивка, която означаваше, че и той мисли за Уайнет. Той помилва дъщеря си по главата и прибра една немирна черна къдрица зад ухото ѝ.

Накрая, след два часа вървене по нагорнището, те стигнаха Валентия. Сиена никога досега не беше виждала истински град, освен на холограми. Родителите ѝ рядко напускаха родната си долина и никога досега не я бяха вземали със себе си. Очите ѝ се разшириха, когато видя сградите, изваяни в белезникавите скали – някои от тях бяха на по десет-петнадесет етажа. Простираха се по цялата страна на планината, докъдето стигаше погледът на Сиена. Около каменните сгради се виждаха палатки и навеси, боядисани в най-различни ярки цветове, украсени с ресни и мъниста. От пилони, забити в земята или закрепени за скалите, се вееха имперски флагове.

Улиците на града бяха изпълнени с повече хора, отколкото Сиена бе виждала на едно място за целия си осемгодишен живот. Някои продаваха закуски и сувенири специално за събитието – имперски флагчета и малки холограми на Императора, чиято добродетелна усмивка прозираше над малък диск в цветовете на дъгата. Повечето обаче просто се тълпяха по улицата, следвайки същия път, по който вървяха Сиена и родителите ѝ, към церемонията. Имаше даже няколко дроида, които се тътреха, въртяха или се носеха над земята заедно с тълпата, всеки един от тях по-лъскав и очевидно по-съвременен от единствения очукан дроид секач в нейното село.

Всички тези хора и дроиди щяха да са много по-интересни, ако не ѝ стояха *на пътя*.

– Ще закъснеем ли? – попита Сиена. – Не искам да изпусна корабите.

– Няма да закъснеем.

Майка ѝ въздъхна. Беше повтаряла тези думи много пъти днес и Сиена знаеше, че трябва да замълчи. Но тогава Верин Рий сложи ръце на раменете на дъщеря си – и макар жестът да беше съвсем внимателен, лунноякът веднага спря. Избелялото черно наметало на Мама се развя около твърде слабото ѝ тяло, когато каза:

– Знам, че се вълнуваш, сърце мое. Това е най-големият ден в живота ти. Как да не се вълнуваш? Но

имай вяра. Империята ще ни чака, докато не завършим пътя си към планината, където и да е краят на този път. Разбра ли?

Усмивката на Мама можеше да накара Сиена да се почувства сякаш е пристъпила в лъч слънчева светлина.

– Разбрах.

Нямаше значение кога ще приключи изкачването им. Империята винаги, винаги щеше да я чака.

Както бе обещала Мама, те стигнаха заграждението за добитъка съвсем навреме. Докато родителите ѝ плащаха за престоя на животното и за храната му, Сиена чу смеха.

– Докарали са мърляв луннояк на имперската церемония! – извика един тийнейджър от втората вълна. Ярочервеният цвят на наметалото му заприлича на Сиена на отворена рана. – Ще усмърдят всичко.

Сиена усети топлина по бузите си, но отказа да обърне внимание на подигравките. Вместо това потупа луннояка по плешката. Животното примигна срещу нея, търпеливо както винаги.

– Ще дойдем да те вземем по-късно – обеща тя. – Дано не си самотен.

Никакви подигравки от страна на глупави деца не можеха да я накарат да се засрами от животното. Глупавите деца от втората вълна не разбираха какво

значи да си близо до животните си и до земята.

Сега обаче тя видя стотици хора от втората вълна, с дълги копринени наметала и богато украсени дрехи. Сиена сведе очи към собствената си светлокафява рокля и се почувства опърпана. Винаги досега бе харесвала тази рокля, защото цветът ѝ беше съвсем малко по-светъл от този на кожата ѝ и съчетанието ѝ харесваше. Сега забеляза протъркания подгъв и висящите от ръкавите конци.

– Не ги оставяй да ти повлияят. – Лицето на баща ѝ бе придобило напрегнато, тревожно изражение. – Тяхното време свърши и те го знаят.

– *Парон* – прошепна майката на Сиена и стисна ръката на мъжа си. – Говори по-тихо.

Той снижи глас, но заговори с още по-голяма гордост.

– Империята уважава усиления труд. Абсолютната вярност. Техните ценности са същите като нашите. Тези от втората вълна не мислят за нищо, освен как да си напълнят джобовете.

Това значеше да печелят пари. Сиена го знаеше, защото баща ѝ често употребяваше израза, винаги по отношение на хората от втората вълна, които живееха в най-високите планини. Тя не виждаше нищо кой знае колко лошо в печеленето на пари. Но имаше и по-важни неща... най-вече честта.

Сиена и всички останали жители на долините

на Джелукан бяха потомци на лоялисти, прогонени от родния си дом, след като кралят им беше свален от престола. Всички до един бяха избрали изгнаничеството пред това да предадат краля си. Макар животът на Джелукан да бе труден и макар оттогава да живееха в бедност, жителите на долините все още се гордееха с избора, който бяха направили прадедите им. Като всяко друго дете в родното си село Сиена беше отгледана със знанието, че думата ѝ е ненарушима и че честта е единственото ѝ притежание, което има значение.

Нека тези от втората вълна да се разхождат насам-натам с новите си дрехи и лъскавите си бижута. Простичкото наметало на Сиена беше изтъкано от майка ѝ от вълна, изпредена от козината на луннояка. Кожената ѝ гривна биваше заплитана наново и удължавана, за да остане на китката ѝ до края на живота ѝ. Тя притежаваше малко неща, но всичко, което имаше, всичко, което правеше, имаше смисъл и стойност. Хората от планините не можеха да го разберат.

Сякаш прочел мислите на дъщеря си, Парон Рий продължи:

– Сега ще имаме други възможности. По-добри. Вече го виждаме, нали?

Майката на Сиена се усмихна и пристегна бледосивия шал около главата си. Само преди три дни

й бяха предложили длъжността на надзорник в близката мина, в която работеше. Такава власт онези от втората вълна обикновено пазеха само за свои хора. Но сега Империята беше начело. Всичко щеше да се промени.

– Ще имаш по-голям избор, Сиена. Ще имаш възможността да постигнеш повече. Да бъдеш повече.

Парон Рий се усмихна на дъщеря си строго, но с явна гордост.

– Силата ги води.

Доколкото знаеше Сиена от малкото холограми, които бе гледала, повечето хора в Галактиката вече не вярваха в Силата, в енергията, която позволяваше на хората да постигнат единение с Вселената. Дори и тя понякога се чудеше дали наистина е имало рицари джедаи. Невероятните разкази на старейшините за храбри герои с лазерни мечове, които можеха да огъват съзнанието на хората и да издигат предмети във въздуха, сигурно бяха приказки.

Само че Силата би трябвало да е истинска, защото тя бе довела Империята на Джелукан да промени бъдещето на всички. Завинаги.

– Народе на Джелукан, днешният ден е и край, и начало – каза висшият представител на Империята, мъж на име Великия моф Таркин.

Сиена знаеше, че това е и титлата, и името му, но не беше сигурна дали титлата е Велик моф, а името му Таркин, или пък името му е Моф Таркин и е велик. Щеше да попита по-късно, когато наоколо нямаше хора от втората вълна, които да ѝ се подиграят за невежеството.

Таркин продължи:

– На този ден свършва вашата изолация от Галактиката. Вместо това в Джелукан ще започне една нова, славна ера, в която планетата ще заеме полагащото ѝ се място в Империята!

Аплодисменти и одобрителни викове изпълниха въздуха и Сиена заръкопляска с останалите. Но острият ѝ поглед забеляза няколко души, които не се присъединиха към виковете и аплодисментите – най-вече старейшини на възраст отпреди Войните на клонингите. Стояха неподвижни и сериозни, по-скоро прилични на опечалени на погребение или на свидетели на публично опозоряване. Една среброкоса, бледа жена наведе глава, а по бузата ѝ се спусна сълза. Сиена се зачуди дали не е имала син или дъщеря, които са загинали във войните, и видът на войниците сега да ѝ е напомнил за това, натъжавайки я в този радостен ден.

Защото имаше много войници – офицери в черни или сиви униформи и имперски щурмоваци в блякави бели брони. Освен това изглежда имаше

почти толкова кораби, колкото войници: заострени ТАЙ-изтребители с двоен йонен двигател, ударни кораби в сивото на планинския гранит и, високо горе в орбита, няколко светлинки, блещукащи като южната звезда на зазоряване, за които тя знаеше, че са звездни разрушители. Всеки един от тях бе по-голям от град Валентия. Казваха – два-три пъти по-голям.

Самата мисъл за това изпълваше сърцето на Сиена с гордост. Сега тя беше станала част от Империята, не само планетата ѝ, а и тя самата. Империята управляваше цялата галактика. Мощта на имперския флот надминаваше тази на която и да е друга военна сила в историята. Гледката на корабите, летящи в строга формация, без и за миг да се отклонят от предназначаното трасе, я развълнува дълбоко.

Това беше сила, величие, великолепиe. Това бяха онези чест и дисциплина, които бе научена да цени, но доведени до висоти, за които тя никога не бе мечтала. *Нищо не би могло да е по-красиво от това*, помисли си тя.

Освен ако някой ден не седнеше като пилот в един от тези кораби.

Великият моф Таркин продължи да говори, каза нещо за планети отцепници, от което сякаш всички се почувстваха неудобно за момент, но после се върна на темата за величието на Империята и колко

трябваше да се гордеят всички. Сиена отново заръкопляска с всички останали, но вниманието ѝ беше погълнато от най-близкия кораб – същата совалка като онази, която ѝ се стори, че е видяла в небето. Само да можеше да я погледне по-отблизо...

Може би щеше да успее след церемонията.

Когато речите и музиката свършиха, семейство Кайрел се отправи към частния прием, на който щяха да присъстват с редица високопоставени особи, и заръча на Далвен да пази Тейн. Докато родителите им говореха, Тейн си мислеше след колко време брат му ще го зареже, за да отиде да си приказва с приятелите си. *Пет минути*, помисли си. *Пет или шест*.

За пръв път в живота му се оказа, че е надценил Далвен, който заряза малкия си брат след три минути.

Тейн обаче можеше да се грижи за себе си. И което беше по-важно – сам можеше да се доближи много повече до Имперския хангар.

Макар че повечето имперски кораби вече бяха литнали обратно към звездните разрушители или към някой от новите хангари, които се строяха на южните плата, в Имперския хангар бяха останали няколко. Най-близкият беше совалка клас Ламбда, точно като онази, която Тейн – той беше сигурен,

бе видял в небето.

Разбира се, имаше знаци, които предупреждаваха хората да стоят на разстояние. Само че понякога хората приемаха, че малките деца не могат да четат. Тейн реши, че е достатъчно малък, за да мине за неграмотен, ако някой го хване.

Единственото, което искаше, бе да хвърли един поглед на кораба отблизо, може би да го докосне само веднъж.

Затова той се промъкна зад платформата, издигната за речите, после се шмугна отдолу. Макар да се налагаше да се движи с наведена глава, Тейн успя да претича под платформата до хангара. Когато излезе на светло, се усмихна от гордост, после за свое разочарование видя, че не е единственият, комуто е хрумнала тази идея. Наоколо се виждаха още няколко деца, които той познаваше от училище – малко по-големи от него момчета, които никога не бе харесвал, и едно друго дете – кльощаво момиче в опърпани дрехи, които подсказваха, че е от долините. До яркото алено и златно на робите на момчетата нейната кафява дреха заприлича на Тейн на есенно листо, готово да падне.

– Какво правиш тук, долинен боклук? – рече Мотар Дрик, а усмивката, която разтегли устните му, беше по-гадна от всякога.

Изумената усмивка изчезна от лицето на моми-

чето, когато то обърна глава от совалката към новите си мъчители.

– Исках просто да видя кораба. Точно като теб. Мотар направи мръснишки жест.

– Връщай се в кочината си и почвай да чистиш мръсотията. Там ти е мястото.

Момичето не се предаде. Вместо това сви ръце в юмруци.

– Ако ще чистя мръсотия, ще трябва да започна от теб.

Тейн се изсмя. Неколцина от другите момчета едва сега го забелязаха.

– Здравсти, Тейн. Да изчистиш боклука ли дойде?

Това значеше, че смятат да пребият момичето от долините. Шестима срещу една. Това бе съотношението на силите, което допаднаше на насилниците.

Животът с Орис Кайрел за баща бе научил Тейн на много работи. Беше го научил колко строго и безмилостно могат да се налагат правилата. Беше го научил, че брат му реагира на жестокостта на баща им като проявява същата жестокост, ако не и по-голяма, към Тейн. Беше го научил, че няма значение кой е прав и кой – крив. Защото правилата се създаваха от онзи, който държи пръчката.

Този живот го бе научил най-вече да *мрази* насилниците.

– Аха – рече Тейн. – Ще почистя боклука. –

След това се хвърли към Мотар.

Идиотът изобщо не очакваше нападението, за това дъхът му излезе от гърдите с изненадано „Ууф!“ и той се строполи по гръб на земята. Тейн успя да го удари два пъти, преди някой да го издърпа от Мотар, и когато видя едно от момчетата да посяга към яката му, се подготви за неизбежния юмрук в лицето. Само че кльощавото момиче се хвърли върху нападателя му и изви ръката на момчето зад гърба му.

– Я да го пуснеш! – кресна тя.

Двама срещу шестима пак не беше равностойно, но момичето се биеше здраво. Тейн знаеше, че и той полага всички усилия, най-вече защото, благодарение на Далвен, се беше научил как да поема удари и въпреки тях да продължава да се бие. И все пак шестимата започнаха да ги избутват към един ъгъл. Тейн се беше сдобил със сцепена устна и по всичко личеше, че нещата няма да свършат добре.

– Какво става тук?

Всички замръзнаха. Само на пет метра от тях стоеше Великия моф Таркин, заобиколен от имперски офицери и щурмоваци в бели брони. Щом ги зърна, Мотар побягна, следван по петите от приятелчетата си. Тейн и момичето останаха сами.

– Е? – рече Таркин и пристъпи към тях. Лицето му приличаше на издялано от кварц – толкова остри бяха чертите му.

Момичето направи крачка напред.

– Аз съм виновна – каза тя. – Другите момчета щяха да ме набият и той се опита да ги спре.

– Много глупаво от твоя страна – каза Таркин на Тейн. Изглеждаше развеселен. – Да се включиш в бой, който със сигурност ще изгубиш? Никога не се изправяй пред сила, която те превъзхожда. Това никога не свършва добре.

Тейн мислеше бързо.

– Днес свърши добре заради вас.

Таркин се изкикоти.

– Значи си се сетил, че още по-голяма сила ще се появи съвсем скоро, така ли? Отлично стратегическо мислене. Браво, момче.

Щеше да им се размине, но момичето от долините явно не го осъзнаваше.

– Не трябваше да съм в хангара – каза тя с наведена глава. – Наруших правилото. Но не исках да направя нищо безчестно. Исках само да видя корабите.

– Разбира се – каза Таркин. – Това ми говори, че си любопитна какво има в галактиката отвъд Джелукан. Вие двамата останяхте, след като другите избягаха. Това ми говори, че сте смели. А сега искам да видя дали сте интелигентни. Какъв кораб имаме тук?

– Совалка клас Ламбда! – казаха те едновременно.

но, после се спогледаха. Момичето бавно се усмихна, Тейн също.

– Много добре. – Таркин посочи с ръка към кораба. – Искате ли да го разгледате отвътре?

Сериозно ли говореше? Да. Тейн не можеше да повярва на късмета си, когато един от щурмоваците отвори люка. Двамата с момичето се втурнаха в кораба, където всичко беше черно и лъскаво, осветявано от стотици светлинки. Заведоха ги в пилотската кабина и дори им позволиха да седнат на местата на пилотите. Великият моф Таркин стоеше зад тях, изправен като стълб, а ботушите му сияеха точно като полирания метал около тях.

– Покажи ми откъде се регулира височината – каза той.

И двамата веднага посочиха.

– Отлично. Откъде се насочва кораба при приземяване? И това знаете. Да, и двамата сте много умни. Как се казвате?

– Аз съм Тейн Кайрел.

Той се зачуди дали Великият моф Таркин ще разпознае името му – родителите му все повтаряха, че имперските власти ги познават добре. Само че лицето на Таркин не промени изражението си на същия интерес.

Момичето каза:

– Аз съм Сиена Рий, сър.

Сър. И той трябваше да каже „сър“. Е, поне не личеше Таркин да се е засегнал.

– Не бихте ли искали някой ден да служите на Императора и да пилотирате такива кораби? Тогава ще се казвате капитан Кайрел и капитан Рий. Какво мислите?

Гърдите на Тейн се издуха от гордост.

– Това би било най-великото нещо. Сър.

Таркин се засмя тихо и после се обърна към един от младшите офицери, които стояха зад гърба му.

– Виждаш ли, Пайът? Никога не бива да се колебаем да използваме камшика, когато се налага, но има моменти, в които примамката е дори по-ефективна.

Тейн нямаше представа за какво говори той и не го беше грижа. Единственото, което знаеше, бе, че не може да си представи по-бляскаво бъдеще от това да стане офицер от имперския флот. Широката усмивка на лицето на Сиена го подсещаше, че и тя мисли същото.

Тя прошепна:

– Ще трябва много да учим.

– И да се упражняваме в летене.

От думите му тя посърна.

– Няма кораби, на които да се упражнявам, а единственият ни симулатор е много стар.

Разбира се, че нямаха хубави симулатори в доли-

ните и сигурно само един на петдесетима от техния народ притежаваше собствено превозно средство. На Тейн му стана неприятно за момент, но после му хрумна идея.

– Ще идваш да се упражняваш с мен, тогава.

Сиена светна.

– Наистина ли?

– Естествено.

Много от маневрите можеха да се извършат само с копилот. Щеше да му трябва партньор, ако искаше да се научи да лети достатъчно добре, че да влезе в имперския звезден флот.

Освен това Тейн вече беше сигурен, че въпреки всички разлики между тях, двамата със Сиена Рий щяха да станат приятели.

КЛАУДИЯ ГРЕЙ, чиито книги често присъстват в класацията на бестселърите на вестник „Ню Йорк Таймс“, е автор на редица романи за младежи, включително научнофантастичната трилогия „Огнена птица“, чиято първа част е „Хиляди парченца от теб“, както и паранормалната поредица „Евърнайт“. От седемгодишна е почитател на поредицата „Междузвездни войни“ и твърди, че превръщането на килера в симулатор на X-изтребител е било жизненоважна стъпка в избора ѝ на кариера.